

τῶν σοφῶν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, διὸ νὰ ἔγετε καὶ σεῖς ἀγαθὴν τύχην, καὶ γαρέαν κατὰ πάντας ὃν βίου καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθεώπων καὶ ἀγαθᾶς καὶ ευτυχῆ τέκνων. Ήδος δὲ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην ἡθοτοικον, καὶ τὰ ἐκ ταύτης παρεπόμενα ἀγαθὰ εἰς τὸ έννοιο, ἀποτελεσμάτων αἱ Σμυρναῖδες, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι Εὐλακνίδες, χρειάζονται καὶ ἡ Εὐλακνίδες, καὶ ταῦτα κατηγορεῖν στερεῖν καὶ ιστορίαν ἔμιναν καὶ ἄλλα ὀφέλιμα εἰς τὴν δικήκους τοῦ οἴκου καὶ τὴν γέννησιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, δηγ. Γαλλικά καὶ ξενοστολεῖθια καὶ σφυξίματα τῆς μέσης φύσιστοφόρα, καὶ ἀργολογίας, ασέμνους, καὶ ἄλλα τοικύτα κακά, τὰ ὅποια καταδικέζονται τῷρα καὶ αὐτοὶ οἱ ἐφευρεταὶ αὐτῶν Γάλλαι καὶ Ιταλοὶ καὶ οἱ διεφθαρμένοι τῆς γηραιᾶς θεραπείας λαοί.

2. Συμβουλεύομεν τοὺς ἀνδρας νὰ μην παζαρεύωσι τὸν γάμον, ἀλλὰ νὰ ἰστομάζωσι τὰ πάντα τοῦ οἴτου καὶ εἰς οἰκείων μέσων. Τοῦτο ἀς συμβουλεύωσι καὶ οἱ Ημερομάτικοὶ καὶ οἱ Διδάσκαλοι καὶ πάντες οἱ φρόνιμοι, διὰ τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας. Περὶ τούτου μίας λέγουμεν καὶ ἄλλοτε τὰ δέοντα.

3. Συμβουλεύομεν καὶ τὰς Σμυρναῖδας, νὰ μετοικίζωνται προθύμως εἰς τὰ διαφορα μέρη τῆς Μικρασίας, διτού εὐρίσκουσι τύχην τινα καὶ τιμὴν, ἵνα ὀφελοῦσαι εαυτάς, συνωφελῶσι καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ὅμιλογεων εαυτοῦ τοῦ τόπου, δ ὅποιος ἔκπαλοι τρέφει καὶ πλουτίζει τὸ έθνος, εἰσάγουσαι κατ' ὀλίγον κοινονικότερα τῇη καὶ ἐπιμέλειαν τῆς γηλώσις καὶ τῶν ἀναγκαίων ματθησεων.

4. Συμβουλεύομεν καὶ τοὺς προκριτοτέρους καὶ νομονεστέρους τῶν ἡγετέων ενταῦθο νὰ ἐπιμελῶνται μετὰ τῶν κοινῶν καὶ τὴν Γοαικικὴν βιομηχανίαν, γεωπονίαν καὶ παιδιαντικήν, διότι τοῦ λοιποῦ οἱ πόροι οὗτοι μόνοι λείπονται εἰς τὸν τόπους τούτου, ἐν οἷς ἐπεπλάσσενται ὑπερμετρως ἡ εὑρωπαϊκὴ πολυτέλεια καὶ εἰσαγωγὴ τῶν ξενων τεγγυτῶν προϊόντων.

I.G.A.

ΣΙΔΔΑ.

Ἐν Λυκαονίᾳ τῆς Μικρᾶς Ασίας, ὡς 2 ὥρας ἀπὸ τὸ Ίκονιον πρὸς τὸ δυτικούρειον ὑπάρχει τις ἀποικίας Λακωνικὴ, εὐανδροῦσα καὶ ὀπωσοῦν ἀκμάζουσα διὰ τῆς ἐμπορίας, τῆς γεωπονίας καὶ τῶν γραμμάτων, ἡ Σίλλα, πολύγυνη εὐθετος καὶ ὡραία, περιέχουσα ὑπὲρ τὰς 600 οἰκογενείς χριστιανῶν ὁρθοδόξων, οἵτινες μετὰ τῆς γηλώσις διεισδύουσι καὶ πολλὰ ἄλλα ἥθη καὶ τὸν φιλοπονίαν καὶ ἄλλα προτερήματα τῆς λοιπῆς Εὐλάδος. Ή κατὰ τὸ 1815 ἐκδιδεῖσα ἐν Βυζαντίῳ διὰ τῆς Τυπογραφίας τοῦ Πατραρχείου περιγραφὴ τῆς ἐπαρχίας Ίκονιον ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Κυρίλλου, τοῦ πρώην Ίκονιον καὶ ἐπειτα Αδριανουπόλεως μητροπολίτου, λέγει, (καὶ τοῦτο ἵστως ἐκ παραδόσεως τῶν Ίκονιέων), διτις ὡς γηωστός τοῦ Ίκονιον Σουλτάνος Ἀλαδίνος κτίζων τὸ σωζόμενον ἐν τῇ πόλει ταύτη προσκύνημα, ἔφερεν ἐπιύκους ἐκ τῆς ἐν Πελοπονήσῳ Λατ-

χωνίας, ὡς 30.000 οἰκογενείς, ἐκ τῶν ὅποιων ἐτοπισθεῖσεν ἐπτά μόνας οἰκογενείας εἰς τὴν Σίλλαν διὰ περιποίησην τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχοντος μέγρι νῦν πατλοῖον καὶ λαμπροῦ ναοῦ τοῦ ὄρχιστρατηγού Μιχαήλ, πορτγαρήσας αὐτοῖς καὶ προσόμιον ἀτελείος καὶ ἀσύδοσιας, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν κυράτεται σήμερον. Ή δε πρᾶξις οὕτη τοῦ Αλαδίνου ἀποδίδεται εἰς θαύμα τοῦ χριστιανικοῦ νισοῦ, τὸ ὅποιον ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν μουσουλμάνον Ήγεινόνα.

Φαινεται λοιπὸν, διτις αἱ πρώται ὄλγαι οἰκογενείαι Λακωνικαὶ τῆς Σίλλας ηὔξηνθησαν διὰ χρόνου εἰς τὸν νῦν πληθυσμὸν, ὁ ὅποιος ἡτο πρό τινων ἐτῶν μεγαλύτερος, καθὼς ἦσαν εἰς καλητέραν κατάστασιν καὶ τὰ ἐν Σίλλᾳ ὑπαρχούντα σχολεῖα.

Άλλὰ πῶς ἡδυνθήθη ὁ Αλαδίνος, μὴ ἔξουσιαζων τὴν Πελοπόνησον, νὰ μετακομίσῃ ἐκεῖθεν τεσσάρων λαὸν χριστιανικὸν εἰς τὰ μέσα τῆς Μικρᾶς Ασίας, καὶ τὶ ἀπέγινεν αὐτὸς ὁ λαὸς, τοῦτο μένει ἀνεξήγητον. Ἡμεῖς ἐν ἐλλειψει ἄλλων βεβαιοτέρων ἡ πιθανότερων πληροφοριῶν ὑποθέτομεν, διτις οἱ Λακωνικοὶ οὗτοι ἀπικισμοὶ εἰς τὴν Λυκαονίαν, ἐὰν δὲν ἦσαν παλαιότεροι, πιθανῶς ἐγένοντο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν φραγκικῶν ἐπιδρομῶν εἰς τὴν Πελοπόνησον καὶ μετά τὴν ἀποδιωξὶν τῶν Φράγγων ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διτε, ὡς γνωστὸν, μετώκησαν πόλλοι Πελοπονησίοις καὶ εἰς τὸ Βυζαντίον καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐωσ. Οὕτως ἡ ἄλλως τὸ Ίκονιον ἔχει σήμερον μόλις 300 οἰκογενείας Γραικικάς. τῶν ὅποιων αἱ πλεῖσται ἔχουσαν τὴν γλώσσαν. Πήδες ἀνατολὴς διῆρε τοῦ Ίκονιον πολλοὶ τόποι τῆς Λυκαονίας, κατοικούμενοι ἵναριζὲ ὑπὸ Χριστιανῶν καὶ Θραυστῶν, διατηροῦσιν, ὡς καὶ οἱ Σιλλαῖοι, τὴν Εὐλακνίδην γλώσσαν ὑπωσοῦν διερθριζόμενην, καὶ ἀναρριθρον, ὡς λέγει περὶ τῶν Σιλλαίων ὁ ῥήθεις Κύριλλος. Οἱ Λυκαονίες χριστιανοὶ λέγουσι τύραν τὴν θύραν, οἰκον το παρ' ἄλλοις ἔνοις σπῆτι, ἐστίαν, ὄρῳ, κρούω, ἔδραμε, Ἰππος, κτλ.

Τὸνεμα τὰς Σίλλας φινέται παλαιὸν Εὐλακνικὸν, διότι ὑπῆρχε τὸ πάλαι Σίλλειον, πόλις ἡ πολύγυνη τῆς Ίωνίας παρὰ Συύρην καὶ ἄλλα τοικύτα. Σίλλει ἐλέγετο καὶ ὁ διαβρέων τὸ Τουρίσιον [Γρεεζίον] ἐν Δαλματίᾳ ποταμός, ὁ νῦν λεγόμενος Σίλες, διμονύμως τῆς Λυκαονικῆς πόλεως, περὶ τῆς ὁ λόγος. Σιλλοὶ καὶ σίλει ἐλέγετο καὶ φυτὸν τι, τὸ καὶ ἄλλως δίκινον καὶ κίκι, ἐξ οὐ νῦν ἐξάγεται τὸ καθαρικὸν κικέλαιον, καὶ ἵσως ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τούτου ἐγένετο τὰ εἰρημένα τοπικὰ ὄνόματα, ἐν τοῖς ἀπό τοῦ ίλέτειν, εἰλέειν, σιλέειν, τὸ περιβλέπειν, ὡς λέγουσι νῦν ἐν Πελοπονήσῳ Περιθώρια χωρία τιὰ, ἀναρριθρόλως ἐκ τοῦ περιθεωρεῖν. Όπως ἀν ἔχωσι τὰ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὄνόματος, ὁ Κύριλλος μάς πληροφορεῖ, διτις ἡ Σίλλα ἐκστακεῖτο ὑπὸ ἀσκητῶν,

χόντων ὡς Κυριάκων ἐν τῷ μέσῳ τὸν σωζόμενον περικαλλῆ ναὸν τοῦ Ταξίαρχου, ὅπερ ἀλαζεντις τοῦ Ἰκονίου ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, επειδὴ ἔφυγον οἱ ἀσκηταὶ, ἐκατοικηθῇ αὐθὶς ὁ τόπος ὑπὸ τῶν ἐπτα Λεπρωνικῶν οἰκηγενεῖῶν, ὡς προείπομεν.

Αἱ θέσις τῆς ποιέγχης τούτης εἶναι εἰς ἥγγος τι τοῦ δρους Μορυορίου, ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς λιόντας Μαυρόντων καὶ Σάκον, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι τὰ παρεκκλήσια τοῦ Ἁγίου Φιλίππου καὶ τοῦ ἄγιου Ιωάννου τοῦ Θεολόγου. Πέριξ δὲ εἶναι χωρία Τάξιαν [Ταξικοῦ], Ύδρεά (Σουλοῦτα) καὶ ἄλλα. Πρὸς ἡνταράς τῆς Σίλλας ὑπάρχει πέτρα ὑψηλὴ βίκισσια, ουρμένη ἕτοι σχισμένη ἐν τῷ μέσῳ, ὅπου ὑπεξέρχεται ποτὲ τὴν ἄγιαν ποώτου στρυφὴ Θεολαν. Μετοχῆν δὲ Σίλλας καὶ Ἰκονίου ὑπάρχει ἐν τινὶ χαρυδρᾷ τοῦ βουνοῦ Μονὴ τοῦ ἄγιου Χαρίτωνος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ισίου αὐτοῦ καὶ ἔχουσα λελατομημένον ἐν σπηλαίῳ νούδι τῆς Θεοτόκου, ἐπιλεγομένης Σπηλιωτίσσης, μετ' ἐπιτραπῆς, Μεγάλη ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην. Ηδίνημα Μάρκου μοναχοῦ. Ἐνέτει θροῖ, ἵνδι. ετιώνος ἑβδομάς. Εἴσωθεν δὲ τοῦ ναοῦ ἄλλη μεγαλύτερά ἐπιγραφὴ ἀναφέρεται, ὅτι ἐγένετο ἐπὶ Βασιλίου, καὶ Ἀνδρούνιου αὐτοκράτορος. Τοῦ δὲ κτίστος τῶνομα φεύγεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταῦτη τοῦ παρεκκιενού τάφου,

Ἐνθάδε κεῖται τῶν μοναστῶν το κλέος,
Ἀειμνήστου κτίστος χυροῦ Ματθίου,
Καὶ καθηγουμένου τε τῆς μονῆς ταύτης.

Εἰς ἄλλες θέσεις τοῦ αὐτοῦ κτίριου σπίζονται καὶ ἄλλαι ἐπιγραφὴ τῆς σύτης ἐποχῆς. Εἴσωθεν δὲ τοῦ ναοῦ ὑπάρχει τὸ Ἀγίοσμα, ὑπόγειον, ὅπερ ὁ ὄσιος Χαρίτων διὰ θυάτιας ἀνάρριψεν ἐξ ἀκροτόπου λίθου.

Ἄπο Σίλλας εἰς 8 ὥρας πρὸς τὸ ιστικοῦδρεῖον κεῖται Δασοδίκειαν· Κατακακαυμένην ἡ Γύρη γὰν Λαδίκη, καὶ ἀπόντερον κατὰ τὴν σύτην διεύθυνσιν τοῦ Φιλομήλιον ἡ Δυτίνιον [Ιλγίν], καὶ μετὰ τοῦτο ἡ Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας [Ἀγορεύει], καὶ μετὰ τὴν Ἀτιόχειαν ἡ Πολύδοτος [Πουλέθαδιν], καὶ μετὰ τὴν Πολύδοτον τὰ Σάνναδα [Ἄφιον Καρατσάρ] κτλ., περὶ ὧν ἐν ἄλλοις.

Οἱ Σιλλαῖοι φημίζονται ὡς ἀγαθοὶ ἐμπόροι καὶ ἐπιτήδειοι τεχνῖται καὶ γεωργοὶ, ὄντες καὶ φιλομαθεῖς, φιλοπάτριδες καὶ φιλόξενοι, περιποιούμενοι κατλῶς τοὺς ἐργομένους ἐκεῖ Σμυρναῖος καὶ ἄλλους ὄμογενεῖς. Ή καλὴ αὐτὴ κοινότης γέμαζε πρότερον πολὺ πλέον, ἀλλὰ αἱ καταθλιψίες καὶ ἡ δυστυχία τοῦ ἐμπορίου ἡνάγκασσαν πολλοὺς τῶν Σιλλαῖων νὰ μετοικήσωσι εἰς ἄλλους τόπους. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐμπόριον τοῦ Ἰκονίου κινεῖται ἐκ νέου, ἐπίκειται νὰ ζευγονηθῇ πάλιν ἐκ τούτου καὶ ὁ χριστιανικὸς αὐτῶν τῶν τόπων λήστης, εἰνὶ μάλιστα διοικεῖται καλῶς καὶ τὰ ταῦτα εἰς υγῆς ἀνεργούμενα μετοικεῖται, μετοικεῖται, εἰς τοῦ

κράτους, ἐπιμελούμενος καὶ τὰ γράμματα καὶ τὴν γῆλοσσαν τοῦ ἔθνους καὶ πάντα τὰ κοινωνεῖται καταστήματα. Ή πρόσδος αὐτῷ συμφέρει καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὴν ὀφέλειαν τῶν Σμυρναίων ἀπὸ τοσὲ ἐμπορεῖταις μετε τῆς Δυκανοίης σχέσεις.

Βίδουσεν ἀρτίως ἀπειρονί τοιστολήν τινα τῶν Ε. φόρων τῆς ἐν Σιλλα φιλολογικῆς Σχολῆς καὶ τῶν Προκρίτων πρὸς τοὺς Σμυρναῖους, διὸ τοῖς ζητοῦσιν εἰς ἀξιότυποι Σιλλαῖοι τὴν προσιρετικὴν βούθειαν τῶν φιλογενῶν Σμυρναίων ὑπὲρ τῆς σχολῆς ταύτης, τὴν ὑπέλασθαι διὰ τας προρρήθεισας αἵτιος διυστόλως διεγεροῦσιν ἀνευ τῆς γενικῆς ευνόρομῆς τῶν δυναμένων ὄμογενῶν. Εποιούντες τοὺς ἀγαθοὺς Σιλλαῖους διὰ τινὶ ἰδέουσι καὶ πρόσοικην ταύτην, προτρέπομεν τους συμπολίτας ἡμῶν νὰ συνδράσουσι προθύμως καὶ εἰς τὸ θεάτρεσσιν τοῦτο ἔργον, ἀποδεικνύοντες πρὸς τοῦς οὐλαῖς, δοὺς, ὅτι μία ἡ κοινότης τοῦ ἔθνους, καὶ τα μελῆ αὐτῆς, ὅπου ἂν ὅτι, βοηθοῦσι τα ἀμοιβαῖοι διὰ τὴν κοινὴν ὡράλειτν, τιμὴν καὶ τὸν κοινὸν σύνδεσμον. Συμβουλεύομεν δὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Σιλλαῖους νὰ συστήσωσιν ἐν τῇ Συρλῆ καὶ καλὴν βιβλιοθήκην κατ' ὅλιγον, νὰ κτίσωσι καὶ Παρθεναγωγεῖον ἐκ θεμελίων, αὐδίχνοντες καὶ τὴν πτηματικὴν αὐτῶν περιουσίαν, ὅσον δύναται, καὶ ἐπιμελούμενοι πλέον πάρα το πρότερον τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὰς δεδρυφαὶς καὶ ἄλλους τοιούτους πόρους. Ι.Γ.Δ.

ΕΥΦΡΑΣΙΑ.

Ἐν ᾧ τει 290 μετὰ Χριστὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοδιώκτου Μαξιμιανοῦ κόρη τις ἐν Νικομηδειᾳ, διάρκετι Εύφραστή, ἐκ γένους λαρπροῦ, εὐειδῆς, σωφρῶν καὶ εὐσεβής, κατεβόητη ὡς γριστιανὴ καὶ σύλλητη φίλεσσα ἡναγκάζετο νὰ θυσίασῃ εἰς τὰ εἰδώλα. Μὴ πειθαρίενη δὲ κατὰ πρῶτον δέρεται ἀνιλεώς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενεν εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως παρεδίητη ὑπὸ τῶν ἀγράνων εἰς ἀνθρώπου τινων βάρβαρον, οὐαὶ ἀτιμασθῆ. Ἡ Ἀγία δύως ἡπάτητος τὸν ἄνθρωπον τοῦτον διὰ τοῦ ἀσυνλιθίου σφροῦ τρόπου. Ψεγγύθη εἰς αὐτὸν, ὅτι ἀν δὲν τὴν πειοάζῃ, θέλει τὸν δόσει ιστρικὸν, διὸ οὐ μένει πᾶς τις ἀτεωτος ἀπὸ σπάθην καὶ λόγγην. Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐπρόσθεσεν, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ λεγομένου, ἀν θελη, ἀς δοκιμάσῃ τὴν σπάθην του εἰς τὸν λακμὸν της, καὶ εὖθις ἐξάπλωσε τὸν αὐγένα εἰς τὴν δοκιμὴν. Ο δὲ βαρβάρος, γινωσκων, ὅτι οἱ γριστιανοὶ κάμουσι πολλάκις θαύματα, καὶ πιστεύσας ἀληθινοὺς τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς, ἐκτύπησε δυνατότερα εἰς τὸν λακμὸν τῆς Ἀγίας διὰ τῆς σπάθης καὶ οὔτως ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, ητοις μείνασσα οὕτως ἡρίτυντο; Ἐλαβε τὸν τοῦ μακοτούρου στέρχνον ἐπιτηθη δὲ εἰς αὐτὴν τὸ δίστηγον τοῦτο,

Ψεῦδει σοποῦ ψυγηῆτα στεκός τὸν θέρον

Αθετεῖ, αληθεῖς εἰς ἔργον, Εύφραστη.